

Gouvernør" — fortsætter han — „ved Administration og Politiforanstaltninger søgt endnu mere at indskrænke denne Befolknings Rettigheder?“ (Bille: Det er jo en Embedsmand). Ja saa er det jo saa meget sikkrere, at det er rigtigt. Jeg ser ikke paa Titelbladet, hvad han er, men Udtalelserne ere af et Medlem i Kolonialraadet, af en Mand i dets egen Midte, der siger til sine egne Brødre, at de holde Arbejderbefolkningen i Trældom og have Interesse af vedblivende at holde den saaledes; men derfor vil det ogsaa være umuligt at faae Reformen fremmede. Det vil erindres, at i 1875 var der nedfat et Udvalg, som havde et langt Arbejde og gav en udsørlig Betænkning, og at i 1870 udtalte det daværende Udvalg, som det syntes med Tilslutning af den daværende Finanzminister Fenger, at der forestod vigtige Reforme paa Den. Man spurgte om hvilke, og han svarede da, at han syntes ikke, man skulde foregribe Kolonialraadets Beslutning, og da vi indrømmede, at Kolonialraadet burde handle paa eget Ansvar i Forbindelse med Finanzministeren, trængte man heller ikke videre paa; men han nævnte Reforme i Overretten; i Politiet, i Kolonialvesenet og i selve Kolonialloven, og til Slutning siger han, at Arbejderregulativerne ogsaa vilde blive bragte til at opføre. Det er de Reforme, der bleve os lovede 1870, men af hvilke saa godt som ingen er bleven udført paa Grund af, at Planterne og Embedsmændene ere eneraadende i Forbindelse med Finanzministeren gennem hans Gouvernør. Man vil muligvis ogsaa der sige, at Finanzministeren her ikke kan bære Ansvaret, men de, der have den Mening, beder jeg gennemlæse Koloniallovens § 5, der lyder saaledes: „Regjeringsmyndigheden udøves paa de dansk-vestindiske Der under den vedkommende ansvarlige Ministers overordnede Ledelse af Gouvernøren i Overensstemmelse med de Instruer, Kongen giver“. Kan Noget være bedre sikket til at overbevise om, hvem Ansvaret ligger hos? Det ligger hos Finanzministeren og Gouvernøren, ligesom det her ligger hos Ministrene med Hensyn til de Sager, i Anledning af hvilke de fysiske sig med os. Finanzministeren kan altsaa ikke friggøre sig for Ansvar og allerminst, efter at Loven af 25de Februar 1876 var vedtagen, hvor den Paragraf er optagen, som jeg i Begyndelsen af mit Foredrag omtalte, der netop gaar ud paa, at disse forderkelige Regulativer skulle ophæves, senest 3 Mar efter at Sukkerfogeriet var bragt i Drift. Det er muligvis en Feil, at vi fatte 3 Mar; men den ærede Finanzminister vil vide, at det ikke var vor Skyld, at vi fatte 3 Mar, og vi fatte „senest“ ind som en Beroligelse, for at det ogsaa kunde ske tidligere. Man gik ud fra, at der, inden dette kunde ske, maatte foretages Reforme blandt Andet i Fattigholdene; thi der maatte naturligvis oprettes et Fattigvæsen fra det Die-

blis af, da Arbejderregulativerne ophævedes, og tillige i Tyendeforholdene, i Politiet og i meget Mere. Maa jeg spørge den ærede Finanzminister, hvor hans Reforme ere henne? Hvor ere de Reforme, som man kunde have Grund til at vente skulde være komne? Thi det er klart nok, at Sukkerfogeriet alene ikke kunde forbedre Tilstanden; kun naar det kom i Forbindelse med de af mig nævnte Reforme, som have staaet paa Dagsordenen siden 1870, kunde det have hjulpet. Med andre Ord: man maatte ud af det hele eller halve Slaveri, som kjendelig nok er paa Verne. Jeg siger, at, dersom Verne vare bleven vel styrede, saa skulde jeg have været villig til at give Penge til Hjælp for de Katastrofer, der ere indtrufne der. Man ser altsaa, at det ikke rent og bart er en saafaldet politisk Mistillid, der ligger i vor Beslutning, nei, det er Mistillid til Vernes Styrelse; thi hvis Verne vare bleven vel styrede, saa skulde jeg have været villig til at give dem Understøttelse; men det er det, som vi ikke tro. Efter hvad vi have set, kunne vi ikke have nogen Tro til, at Finanzministeren er i Stand til, vil eller kan skaffe en ordnet Bestyrelse tilveie. Jeg gjentager det, at, hvis Verne vare bleven godt styrede, saa skulde jeg i dette Punkt asse fra, hvad der ellers kunde være os imellem. Men for Resten vil jeg dog sige dette, at, naar man siger — og det siger jo Mindretallet, for ikke at tale om det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille), der ikke gjerne synes alene at ville have Vren for deane Betænkning, og det har han jo heller ikke; thi denne Vre maa han jo dele med sine Meningsfæller i Udvalget, det skal jeg indrømme — naar man siger, og det fremkommer mindst en 3-4 Gange i Mindretallets Betænkning, at der paa vilers Statskassen en uafviselig Forpligtelse til at hjælpe, at det vilde være uforsvarligt, om man ikke vilde hjælpe, og hvilke flere Udtryk, der ere benyttede, saa kan jeg ikke anerkjende denne Sætning. Efter min Mening paa vilers der aldeles ikke Statskassen nogen Forpligtelse, der kan alene være Tale om moralsk Forpligtelse; men den moralske Forpligtelse kommer kun i det Dieblis, man kan have noget Haab om, at det kan være til Nytte, at man kommer med sin Hjælp. Forpligtelsen! hvor er den henne? Den er hos Kolonialkassen. Militærvæsenet paa Verne er ikke, saaledes som man har givet det Udseende af i Uviserne, bleven indskrænket, fordi vi ikke vilde give Penge dertil. Nei, Militærvæsenet er et indre Anliggende paa Verne og er af Kolonialraadet i Forbindelse med Gouvernøren foreslaet og bleven indskrænket, saa at det ses, at Uviserne ogsaa med Hensyn hertil som med Hensyn til saa mange andre Ting kun have været lidet paalidelige. Tilstaoden og Stillingen er jo den, at Arbejderne skulle have en vis Løn ifølge Regulativene, og, naar Planterne ikke kunne give den,